

VI ER KLARE!

«Den største motstanderen vår er skjebnetrua. Folk tror ikkje dei har noko val», (Guro Fjellanger, 1991). Dette sitatet står seg også i 2026, sjøl om gallupundersøkelser viser et klart flertall i øyeblikket.

Island, vår kollega i EFTA sammen med Liechtenstein, planlegger nå rådgivende folkeavstemming om søkeprosess for EU-medlemskap. Tolltrusler fra USA, krig i Europa, råvare og energikrise preger det daglige nyhetsbildet. Den norske EU-debatten blir stadig sterkere prega av press fra NHO, ja-vedtak i henholdsvis Høyre, Venstre og MDG, samt at ledelsen i KrF er splitta.

På motsatt side gjelder fortsatt LO-kongressens nei fra 1994 inntil et eventuelt nytt vedtak fattes. På Stortinget er fortsatt Sp, SV og Rødt nei-partier til EU-medlemskap, mens SV har endra syn på EØS-avtalen. Presset på AP om å ta stilling blir stadig sterkere, og medlemskap har alltid vært et klart mål hos ledelsen i partiet. En Giske på Stortinget endrer ikke dette.

Hvor står vi så i dag? Er vi klare for ny kamp, har vi kunnskap og ressurser for å vinne en ny folkeavstemming? Ja-flertallet på Stortinget vedtar stadig flere skadelige EØS-vedtak som over tid svekker motstanden. Jernbanen, bygningsbransjen, energiforsyninga og nå i det siste boligsektoren, har alle blitt underlagt EØS-avtalen og tvunget Norge til å innordne seg EUs regelverk. Noen vil si, hvorfor da ikke bli medlem og ha en hånd på rattet i Brussel?

I sin bok Nei til EU, spør tidligere Stortingsrepresentant Freddy Andre Øvstegård: «Finnes det et nytt nei til EU, for en ny generasjon, dersom vi igjen blir bedt om å gå til stemmeurnene?» og han svarer: «Vi bør lage breie allianser for miljø, solidaritet og folkestyre, mot norsk EU-medlemskap. Alt er ikke bedre i norsk politikk, men vi har bedre forutsetninger for å lykkes uten EU. Det finnes et nytt nei til EU, for en ny generasjon.»

Vårt beste vern mot et ja i ei folkeavstemming, er en stabil medlemsmasse, men kvantitet er ikke nok. Dersom vi igjen skal føle oss klare for ny kamp, må vi starte forberedelsene nå. Grunnlaget for seieren i 1972 og 1994 ble begge ganger lagt gjennom solid organisasjonsarbeid i flere år før avstemminga. Det samme gjaldt seieren på LO-kongressen. Den faglige nei-organiseringa starta på tidlig 90-tall, mens Nei til EF i Nordland ble danna allerede 1989 på Mo i Rana.

Nordland Nei til EU oppfordrer fagbevegelsen, landbruket, fiskeriorganisasjonene og andre folkelige organisasjoner til å starte alliansebygging for en ny og oppdatert EU-debatt. Disse alliansene starter i våre nærmiljø, på arbeidsplassene, i fagforeningene, sanitetsforeningene, i små og store forsamlinger. Vi er ikke redde for debatt, vi tar utfordringa fra ja-sida. Vi er klare til kamp for samholds-Norge.